Ніч і тиша — на сторожі.
"Ой, не бути в парі!"—
Хтось вродливці зловорожить
І воложить карі.

Але — що це? — серед ночі
Дивний спів рознісся!
Потішати наче хоче,
Котиться з узлісся...

Соловей? У співнім герці
Ті лящать у гаю,—
Цей співак до глибу серця
Співом промовляє!

Запитати?— "Де подівся,
Слова не сказавши?
Виглядай його, надійся —
Чи пішов назавше?"

Ніби голос, як у птиці,—
Мова — не пташина:
"Не дівчата-молодиці,—
З милим — батьківщина.

Він вже там, де його друзі,
Там, де місто Броди."
Гей червоні в тому Бузі
Та важенні води.

Прикипів до кулемета
За отчизну-вроду,
Молоком текучу й медом
Тільки не для роду.

У Петра одно для смерти —
Німота погорди:
І Петрів таких не стерти
Вам ніколи, орди!

Боффало, 1965